

# julij 2019

## Grčija 2019

## Egej

1. julij 2019, ponedeljek

Kiriaki, Ikaria

Danes naj bi končno izpluli, pa nismo...

Zjutraj kapitan podaljša DEKPo, Grško plovno dovoljenje in obišče pekarno. Potem gremo kupit vino in preverit stanja morja v kavarno nad marino, kjer je dober razgled in frape. Vsa nebesna in internetna znamenja kažejo, da se bo veter podel. Enako zagotavlja kapitan trajekta Manganitis - Kiriaki - Fourni.

Veter je barko zaprašil. Sledilo je pranje in pospravljanje. Ko je vse sistematizirano in zvezano primerno stanju morja pred valobranom, greva še v toplice. Ko prilezeva ven, v marini piha 30 vozlov. Odhod je preložen...

Kapitan takoj najde plan B. Jadrnici 85-letnega grškega prijatelja Bojana Breclja je valovanje včeraj odtrgalo bitvo. Ob njej se zbere moški del pomola na valobranu, Bojan in Bogdan. Vsak prinese nekaj orodja in vijakov, lastnik novi bitvi. Za poškodovano jadrnico se medtem parkira 51-čeveljski katamaran. Vključi generator in električna je zagotovljena. Akcija še traja. Eno bitvo so že namestili. Sedaj bodo jadrnico premestili v notranji bazen in privijačili še bitvo na drugi strani. Težka jadralska...

85-letni grški prijatelj Bojana Breclja je med drugim organizator regate za jadrnce starejše od 75 let. Več o njem boste izvedeli na portalu MED Land Projekt.

Na katamaranu, ki je priplul iz Patmosa, sta lastnik Italijan in grški skiper iz Rodosa. Vožnja zaradi visokih valov ni bila prav prijetna...

Včeraj zvečer smo okušali ikarijsko pivo v družbi nemško govorečih posadk, kaj sledi danes ...?



Bojan Breclj in njegova barka



privatne toplice...



...kar v marini



malo starejša jadrnica malo starejšega gospoda v popravilu vrlih fantov

## 2. julij 2019, torek

## Kiriaki, Ikaria - zaliv Roussa, Dhenoussa

Zjutraj ena jadrnica za drugo zapusti marino. Vetra ni več, prav nič več...

Motoriramo tri milje stran od Ikarije, kjer naj bi veter bil. Naletimo na šibak jugo. S polnimi jadrni in motorjem nadaljujemo plovbo v smeri Dhenouse. Ko pridemo iz zavetrja dolge Ikarije, zapiha napovedani severnik. Ostanek poti drvimo med spoštljivimi valovi. Čista petka v vseh pogledih.

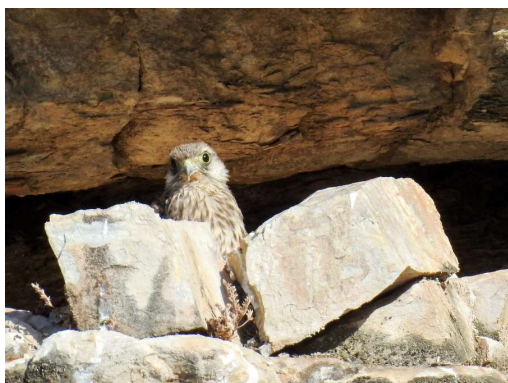
Zaliv Roussa na vzhodu Dhenouse je miren kraj, stoletja daleč od masovnega turizma. Na obali je majhen zaselek. Na plažah je malo ljudi, nekaj oblečenih, nekaj slečenih.

Zvečer si v lokalni taverni izza hladnega Mytosa ogledujeva občinstvo: mladi, posebni vsak na svoj način. Internacionalna družčina se pogovarja v več jezikih, en čez drugega. Nikogar to ne moti, še najmanj otrok, ki se igrajo pod mizami.

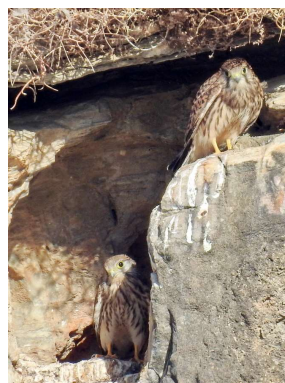
Po otoku vozi redni avtobus od taverne do taverne ali od plaže do plaže po edini cesti iz zahoda, kjer je glavno pristanišče, na vzhod in nazaj. Pred odhodom trobi, da se kdo ne pozabi vkrcati.

Telefonskega signala v zalivu ni. Taverna ima spodoben WiFi.

Za čez noč kapitan namesti še krmno sidro, ker v zaliv prihaja valovanje odprtega morja. Spimo odlično.



prebivalci skalne stene nad marino niso sovice, ampak taki tiči



čivkali so zjutraj in zvečer, vmes so se skrili



*Kiriaki z morja*



*skala sredi morja, čer Bouvais*



*zaliv Roussa, Dhenousa*



*domačini imajo čolniče skrite med skalami*



*nikoli pretirano oblegan zaliv*



*danes je Lara edina jadrnica na obzorju*

### **3. julij 2019, sreda**

### **zaliv Roussa, Dhenousa - Koufonisi**

Zjutraj, preden se odpravimo naprej v Male Kiklade, obiščemo mini vas. Včasih je imela več stalnih prebivalcev, ki so obdelovali njivice na terasah v okolici. Danes je nekaj hišk na voljo turistom, ki ljubijo samoto in preprostost.

Izplujemo z vetrom, ki orkansko piha le okoli otoka in še nekaj milj na jug, nato bonaca. Po 16 miljah pademo v drugačen svet. Lara se znajde med množico mnogo večjih jadrnic, plastičnjakov vseh velikosti in turističnih ladij. Premikanje med peščenimi plažami Koufonizije in okoliških otočkov je hektično, vse skupaj okrepi še neznosna vročina in sparina. Idilična vas je tu morda včasih bila, danes vse skupaj spominja na bele kocke za petične turiste, kot na Parosu, Santoriniju in še kje. Zelo "šik".

Odločiva se za sidranje v zalivu pred vasjo, med domačimi ribiči, ki so jih pregnali iz mandrača, in ostalimi 30 jadrnicami. V mandraču je prava marina z muringi, vodo, elektriko. Koliko računajo, nisva izvedela.

Zvečer odveslamo na obalo občudovat poletni utrip "egejske bele vasiče"...  
Sladoled je bil dober.



*zaliv Roussa*



*majhne bele hiše*



*hiša prav po starem*



*stalni prebivalci*



*drugačen svet*



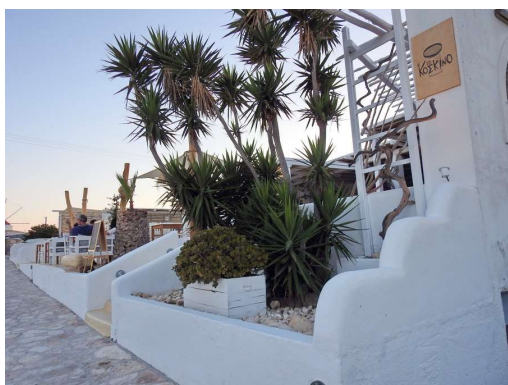
*sidrišče ob pristanišču na Koufonisiji*



večerni pogled na zaliv



marina v mandraču



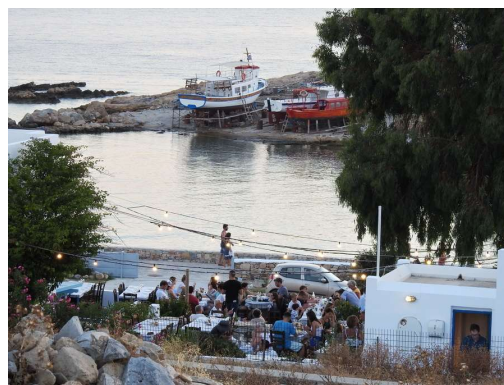
lepe taverne



hiše z bazeni



hora Koufonisi



sezona je tu

#### 4. julij 2019, četrtek

#### Koufonisi - zaliv Despotico, Antiparos

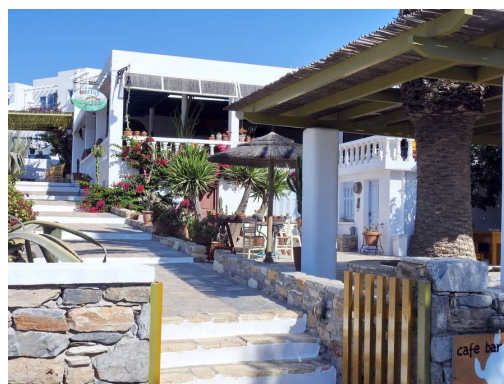
Kako naj ima član posadke Lare čas za pisanje bloga, če moramo najprej zjutraj oddrveti na kopno zaradi Ote, se ve zakaj, in kapitana, ki ne preživi brez obiska pekarnice, nato odjadrtati določeno razdaljo, sledi pristanek, kuhanje in prehranjevanje, sprehod z ogledom okolice, štetje zvezd in končno težko pričakovano spanje. Odjadrtati določeno razdaljo pomeni od 15 do 60 milj, od 3 ure do 12 ur, včasih tudi več. Če je veter, v Egeju je to ponavadi več kot 20 vozlov, jadramo in premagujemo valove. Če ni vetra je to edina možnost za pisanje bloga med potjo. No, zadnje čase je VETER, so valovi in med potjo je že izvleči ribo, ki je srečala vabo na naši palici, pravi podvig. Pisanje odpade, ker računalnik poskakuje po mizi.

Torej, sprehod, obisk pekarnice in zapustimo Konfuzijo in njene "urejene" prebivalce. Jadramo 10 minut, motoriramo 1 uro, se borimo z vetrom naslednjih 22 milj med Naxosom in Parosom do zaliva Despotico, med otokom Despotico in Antiparosom. Med potjo ujamemo ribo 0.8 kg, ko veter najbolj piha. Sidramo in že se poleg nas sidra Urekeke.

Klepetamo dolgo v noč. Že dolgo se nismo videli, en cel teden...



*sidrišče pred Koufonisio*



*urejeni lokali*



*lepa vas, ni kaj*



*staro pristanišče*



*polja na Naxosu*



*grška jadrnica*



*Urekeke in Lara v Despoticu*



*Na Antiparusu se pospešeno gradi*



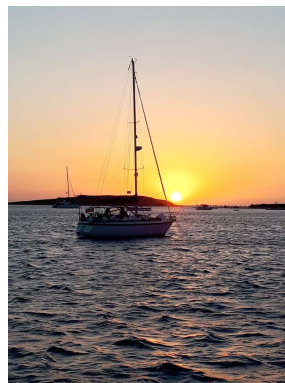
*iz EU sredstev so zgradili ulice, kmalu bo tu druga Koufonisia...*



*večerni pogled proti Sifnosu*



*prebivalci zaliva*



*Lara*

## **5. julij 2019, petek**

## **zaliv Despotico, Antiparos - Faros, Sifnos**

Zjutraj piha premočno, da bi izpluli. Eni pišemo blog, drugi se sprehajajo, tretji plavajo. Ob 14h gresta posadki na ogled ostankov antičnega templja na severnem koncu otoka Despotico in družno skleneta, da se veter vede v skladu z napovedjo. Na morju med Parosom in Sifnosom ni več belih pen. Čas je za premik.

Kičasto jadramo 15 milj do zaliva Faros na Sifnosu. Sifnos preseneti z drugačno podobo. Poln je neobdelanih teras, hribovit, temnejši. Bele hiške ne manjkajo, a vsaj na tem delu ni velikih turističnih naselij. Sidramo v lepem zalivu s peščeno plažo. Iz samostana na rtu zveni petje popa...

Prav ob morju je taverna, kamor nas Iztok povabi za njegov bodoči rojstni dan. Jemo zelo dobro, izvorno grško hrano, brez pomfrija...



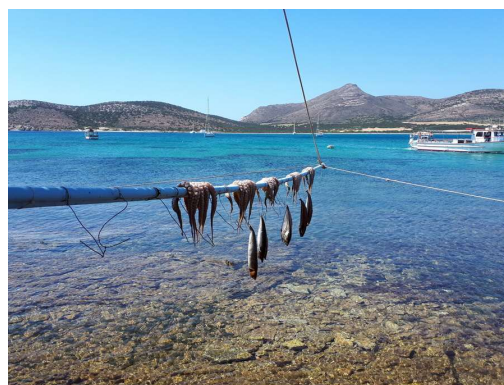
*zjutraj začne močno pihati*



*gradbišče na Antiparosu*



*taverne delujejo*



*naslednja runda*



*pogled na Antiparos z Despotika*



*Apolonov tempelj se obnavlja*



*natančno porezkan manjkajoči (nadomestni) del antičnega stebra*



*pod jadri*





Faros



vasica v dnu zaliva



samostan na rtu



Urekeke in Lara poslušata petje iz samostana

## 6. julij 2019, sobota

## Faros, Sifnos - Kleftiko, Milos

Po jutranjem plavanju in sprehodu do cerkvice visoko na rtu pred Farosom, odjadramo proti Milosu. Veter nam je naklonjen. Jadramo celo pot do čarobnih, belih zalivčkov na jugo-zahodnem rtu Milosa.

Med plovbo ugotavljamo, da je v vsakem lepem zalivu sidrana vsaj ena velika jahta. V Kleftiku se jih tare, velikih, malih, turističnih, privatnih. Po vodi drvijo z mopedi, gliserji in letečimi elektrosurfi. Pod vodo se šnorhlarji panično umikajo dogajanju.

Med 18. in 19h vsa plovila izginejo. Sidramo v turkizno mivko in se vežemo s krmo na privezne boje turističnih bark, pod belimi skalami v najlepšem zalivu. Nastopi romantika, čuki in zvezde... in poslovilni večer.

Jutri odjadrata Urekeke in Lara v različnih smereh nazaj proti Istri, Urekeke nad, Lara pod Peloponezom.



naša plaža, taverna je skrita na levi



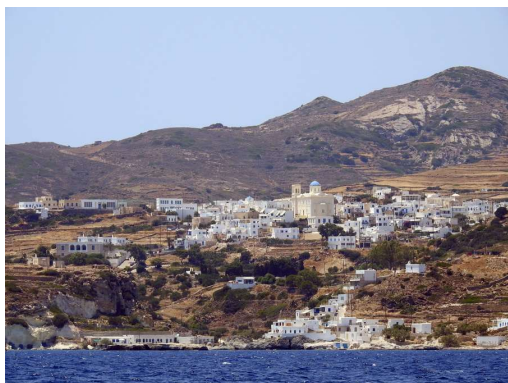
rt s samostanom varuje zaliv



Faros



v vasi je trgovina in pomol



Pathi, otok Kimolos



zapuščeni samostan sv. Gregorja na otočku pred Milosom



vulkanski Milos



v vseh barvah



čarobne skale Kleftika



ko vsi izginejo



ostanejo trije romantiki



Kleftiko med 19.00 zvečer in 9.00 zjutraj

### 7. julij 2019, nedelja

### Kleftiko, Milos - Monemvasia, Peloponez

S Kleftika se odsidrava, še preden sonce pokuka čez gorati Milos. Veter je. Močno piha okoli jugo-zahodnega rta, potem počasi izdihne in se ponovno pojavi, ko priplovemo iz sence otoka. Prav lepo jadramo 20 milj, naslednjih 30 motoriramo. 10 milj pred Peloponezom le dočakamo južni veter in pred pristaniščem je, kot vedno, najmočnejši.

Pristanišče v Monemvasiji ni prav veliko. Letos izgleda bolj organizirano kot pred tremi leti. Morda zgolj slučajno. Čeprav so jadrnice sidrane pred pristaniščem in jih je kar nekaj tudi na pomolu na severni strani polotoka, se prostor ob 18h še najde. Sidrava v notranjem bazenu in se s krmo veževa na južni del pomola. Sidro skoraj zagotovo drži, če ne za skalo, je zataknjeno za vrh, verigo ali kakšno drugo ropotijo na dnu pozimi ribiškega mandrača. Preverjanje sidra z masko odpade. V pristanišču so doma štiri želve. Ena je gromozanska (<https://zvanutbp.blogspot.com/2016/06/monemvasia.html>). Za krmo najdeva zapuščen jašek za vodo z ventilom, brez osnovnega priključka. Kapitan se poglubi v svojo orodjarno in pričara tuš...

Vročje je in vožnja je bila utrujajoča. V nedeljsko živahni vasi si privoščiva pивce, Oti nudiva vodo in mačke. Kmalu se preselimo v horizontalo.



nasvidenje Urekeke



nasvidenje Kleftiko



srečanje s Petro



Monemvasia, obnovljeno, utrjeno srednjeveško mesto na goratem polotoku, naseljeno že v antičnih časih.

### 8. julij 2019, ponedeljek

### Monemvasia, Peloponez

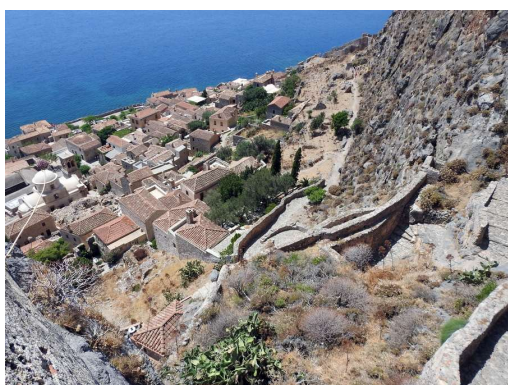
Južno od nas, tik za pomolskim zidom, je bila nekoč rampa za trajekt, ki je danes očitno priljubljeno prenočišče za avtodome. Že včeraj sva slišala slovenščino, opazila slovenske registrske tablice. Zjutraj s šnops kelo hitro in brez zadržkov navežemo stike s štajerskima družinama. In zgodovina se začne ponavljati....

... V zgornji del utrjenega srednjeveškega mesta začnemo plezati v največji vročini. Natakar v spodnjem, senčnem delu si je najbrž mislil svoje, ko sva ga po osvežilnem frapeju povprašala, kje se začnejo stopnice za vzpon na Kastro.

Utrjeni del mesta na vrhu skale je zgodovinsko ostal neosvojljiv. Hiše in obzidje je obdelal zob časa. Obnovljeno je nekaj zidov, cerkev Aghije Sophije in vhodni del utrdbe. Mesto je bilo veliko, urejeno. Imelo je vse od rezervoarjev, vodnjakov, skladišča, zabavišča, hamam. Lepo ampak tudi 200 m nad morjem je še vedno peklensko vroče, čeprav vsaj malo pihlja.

Napol mrtvi končamo izlet v prvi taverni izven vseh obzidij, prvi v vasi na "kopnem". Mythos, voda in domači slaščici so nam povrnilo moči za zadnji del poti do Lare.

Po siesti smo zmogli obisk marketa in mesnice ter dobro večerjo v taverni na plaži. Glede spanja se nam slabo piše. Voda ima 28, zrak 34 stopinje, vetra ni.



200 višinskih metrov stopnic (gor+dol)



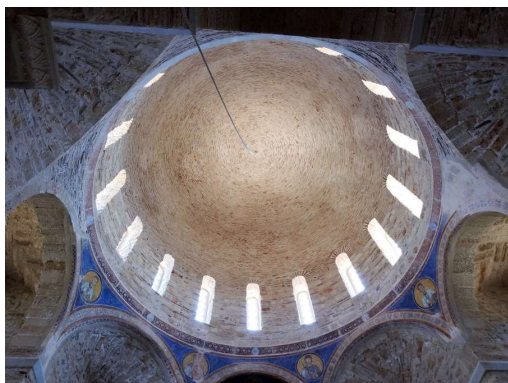
najhladnejši del izleta, vhod v trdnjavo - prepah globoko v skalah



*nekoč bogato mesto, danes bogato zaraščeno*



*Aghia Sophia*



*bizantinska kupola*



*novodobni primerek išče senco v 300-letni oljki*



*spodaj morje in zloglasni rt Malea, kjer se tepeta meltemi in maestral*



*pogled iz kapelice v skali nad potjo v trdnjavo*



*miniaturna kapelica v skali, s freskami iz 17.stol.*



*spodnje mesto*



normalni turisti počivajo



zmagali smo in preživeli...

### 9. julij 2019, torek

### Monemvasia - zaliv Vatika, Peloponez

Vsi trije smo slabo spali. Bilo je kot v savni. Italijanski sosed se je sredi noči tuširal. Bogdan je spal v sprednji kabini pod dvignjenim čolnom. Zjutraj ugotoviva, da ni več dvignjen, ker se je zaradi vročine odlepil vlečni ročaj.

Severnega vetra ni bilo niti za vzorec. Okoli rta Malea je bonaca. Za rtom zapiha jugo-zahodnik in jadramo do otočka Petri.

Med otočkom in Peloponezom so v pesku na dnu morja ostanki velikega Minojskega mesta, Pavlopetri (<https://www.visitvatika.gr/en/culture/monuments/pavlopetri.html>). Natakneva maski in plavuti in greva firbcat. Vidnih je veliko ostankov zidov. Kljub vročini in topli vodi naju po uri šnorhlanja začne zebsti. Dobrodošla sprememba po dveh dneh kuhanja.

V vasi, trajektnem pristanu na Elafonisosu je očitno koncert grškega pevc. Dobro se sliši vse do nas, zato raje ostanemo sidrani pred kilometrsko peščeno plažo zaliva Vatika na peloponeški strani.



ročaj je obvisel v zraku, vročina je terjala davek...



pristanišče Monemvasije



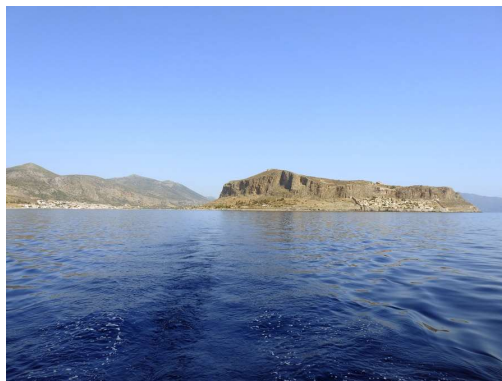
valobran gleda proti polotoku



Ko Bogdan dviga sidro, pridrvita dve zverini.



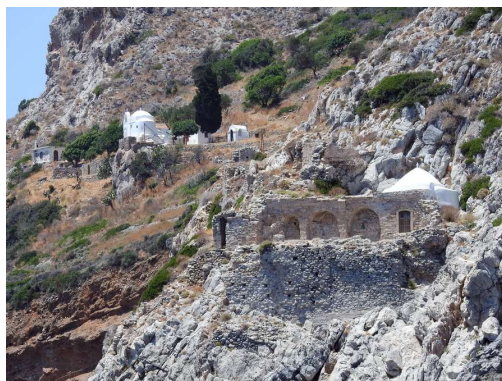
*pogled na "staro" mesto*



*nasvidenje Malvazija*



*svetilnik na Malei*



*in zraven samostan*



*gora obdelana od meltemija in maestrala*



*pristanišče Elafonisos, otok Elafonisos*



*na peloponeški strani se skriva Pavlopetri*



*Pavlopetri*

10. julij 2019, sreda

zaliv Vatika - Porto Kayo, Peloponez

Namesto da bi Oto sprehajali po pesku, jo raje sprehodiva po vasi in pristanišču Elafonisos. Bočno se veževa na zunanjo stran pomola za trajekt, kjer nama dovolijo ostati pol ure. Ponoči je bila na istem mestu vezana jadrnica do jutranjih ur. Pristaniško mesto je živahno. Trajekti s Peloponeza se vrstijo kot mestni avtobusi. Vas je nabito polna obiskovalcev, tavern, trgovin z lepimi stvarmi in še lepšimi cenami. Kupiva si frape "to go" in zviz nazaj na barko in naprej. Frape se še stopiti ni uspel...

Preliv med Elafonisosom in Peloponezom ima v širini kvadratnega kilometra čudovito turkizno vodo. Najmanjša globina prehoda je 2,2 m. Trajekti s plitkim ugrezom vozijo na pamet. Posadka Lare je vzela v roke vse možne priročnike in tokrat zvozila brez povišanja CAPE indexa. (Beri: krmar je poslušal kapitana.)

Po dveh urah motoriranja končno spet samo jadramo. Lepo drvimo, ko zapoje rola na ribiški palici. Sledi telovadba z jadri in s palico. Malo izkušenj sva vendarle uspela pridobiti. Tehnika kavelj, šnops za škrge, škaf za pranje perila in 6 kg tuna je premagana. Tako velike zverine do sedaj še nisva ulovila. Komaj jo obesiva za rep v pomivalno korito, ko se morava aktivno posvetiti jadrom.

Sledi "klasika" približevanja peloponeškim prstom. Vetra je vedno več. Ko ga je preveč in jadra skrajšaš, se pojavijo valovi iz različnih smeri. Malo kasneje veter skoraj izgine. Še malo kasneje zagledaš bele pene, ki se valijo v tvojo smer. Pospraviš jadra, vklopiš motor. Sledi borba z vetrom in valovi. Koliko milj pred ciljem borba nastopi, je odvisno od višine hriba pred teboj in jakosti vetra. Za 3 milje, oplemenitene s sunki vetra do 33 vozlov, sva porabila skoraj 2 uri; z vštetim 2-kratnim sidranjem, kar je za Porto Kayo pod povprečjem.

Že med približevanjem zalivu opaziva, da se je zraven vasi na hribu severno nad zalivom pojavil dim. V močnem vetru se razplamti požar. Ogenj se hitro širi. Še dolgo v noč gledamo žalosten program v živo. K sreči veter piha stran od nas. Gasilci so vas obranili.



neskončna plaža zaliva Vatika



italijanski pustolovci osvajajo Peloponez



Elafonisos, Elafonisos



plitva obala





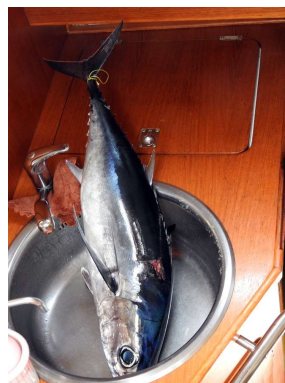
*polno tavern in trgovin*



*najbližji rt kopnemu krasi cerkvice*



*preliv med Elafonisosom in Peloponezom*



*ukročena zverina*



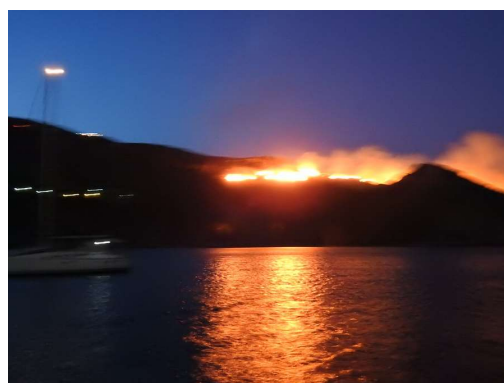
*tako je zagorelo*



*le močan naliv bi pomagal*



*gasilci so reševali, kar se je rešiti dalo*



*žalosten pogled*

11. julij 2019, četrtek

Porto Kayo, Peloponez

Danes naj bi do popoldan močno pihalo od tam, kamor sva namenjena in potem naj bi se veter obrnil v nasprotno smer. Skleneva ostati. Ne bo dolgočas, je treba marsikaj postoriti.

Že včeraj sem uspela tuno filetirati. Polovica je šla v hladilnik, polovica v lonec in jo danes konzerviram v olje - kakor Rio mare, oz. boljši Rio mare v dvolitrskem steklenem kozarcu, ki je čakal pod lijakom in je končno prišel prav.

Včeraj se je med vožnjo v valove odlepila letev, ki drži ladijsko literaturo v salonu. Salon je izgledal, kot bi vanj priletela bomba. Sanacija z moško roko poteka počasi, a uspešno.

Potrpežljiva Ota je dočakala daljši sprehod.

Ko se je obrnil veter, se je tudi ogenj. Ogledali smo si lahko predstavo grškega gasilnega letalstva, le kanaderji so manjkali. Za njih je bilo verjetno preveč valov. Ogenj, ki se je po drugi strani pobočja z vetrom obrnil nazaj proti vasi, so do večera ukrotili.

Z obratom vetra na severo-vzhod prihajajo v zaliv valovi. Trenutno se zibamo kot pijanci. Velike barke so izplule, manjše čakajo na boljše čase, beri veter...



trgovina se je pripeljala na plažo



Porto Kayo  
Porto Kagio



na sosednjem hribu še tli



pri cerkvi Sv. Nikolaja



čakajoči na boljše pogoje



zračni traktor prihaja na pomoč



zračni traktor v akciji



Erickson zračni žerjav  
z gasilsko opremo

## Grčija 2019

## Jonsko morje

12. julij 2019, petek

Porto Kayo - Finikounda, Peloponez

Izplujemo zgodaj. Žalostna zapuščava polotok Mani, srednji prst Peloponeza. Želiva si ga še bolj natančno ogledati, še bolj raziskati, vendar je zato bolj primeren čas pomladi ali jeseni. Poleti so vremenska dogajanja na tem koncu lahko zelo burna, enako pozimi.

Ko zapeljemo okoli najjužnejšega rta Peloponeza Tainaro, sva zadovoljna, da poti nismo nadaljevali včeraj. Nasproti se valijo ogromni mrtvi valovi, lepi v svoji mogočnosti, zelo neugodni živi, ko jih še žene veter. Veter z vzhoda je na zahodni strani goratega polotoka šibak, pomagamo si z motorjem.

Po dveh urah zapoje rola. Takoj ugotoviva, da je ugriznilo nekaj konkretnega. Glede na najino ribolovno zgodovino niti pomislila nisva, da je mogoče dva dni po kapitalnem ulovu, uloviti kaj podobnega. Če se ti posreči uloviti 6 kilsko tuno po nekaj letih ribarjenja, ne pomisliš na tako hitro ponovitev. In vendar se je zgodilo. Še malo več potrpljenja in moči je potrebno, da izvlečeva ubogo žival. Nekaj podobnega kot zadnjič, 6,5 kg, 71 cm je. In kaj z njo...

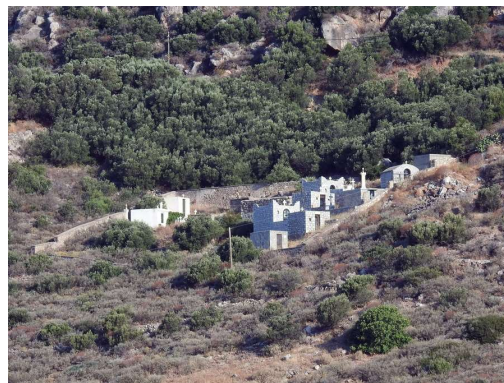
Premišljevanja zmoti veter, ki se naglo krepi. Pri otoku Venetiko že spodobno vleče iz zahoda in mi spodobno hitro orcamo. Do Finikounde, že od prejšnjih potepanj poznanega priveza, se ne zdi več daleč. Orcanje je vedno bolj živahno dokler končno le ne dosežemo mirne vode zaliva pred vasjo. Bil je skrajni čas.

Zunanja stran pomola je čudežno prazna. Nemeč, ki počitnikuje na malem motornjaku, nama pomaga pri privezovanju krme na pomol. Ob pomolu so skale in se ne da dovolj približati za skok nanj. Uporabiš pomožni čoln za mostiček in si zmagal. Na pomolu je voda in v zaledju prijazna vas. Sidraš skoraj sredi kopališča, torej tudi s kopanjem iz barke ni problemov.

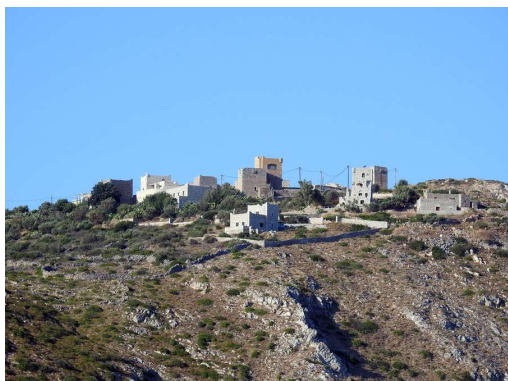
Kasneje pride Nemeč Hans, profesionalni gasilec, na obisk. Z Bogdanom predelata poleg požara v Porto Kayu še vse živo, jaz medtem predelujem tuno in se kmalu pobерem spat.



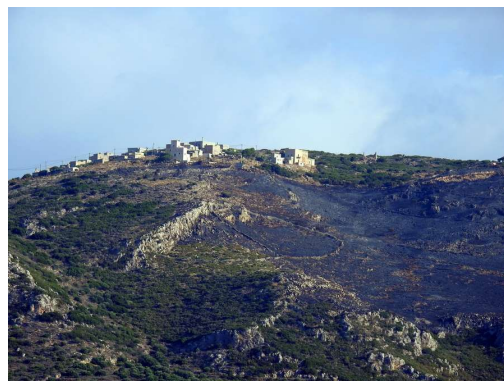
*nasvidenje Porto Kalyoni*



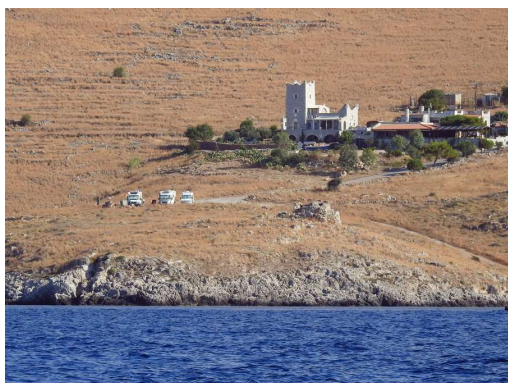
*lišne kamnite hiške so grobnice*



*turistični objekti ali morda ne - lepo izgleda*



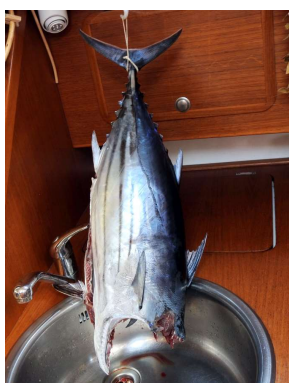
*vas kjer se je požar začel - kmet je čistil svojo parcelo, da bo lahko gradil - dobro je očistil*



*avtodomi najdejo vse poti*



*Tainaro, najbolj južni del Peloponeza*



*zadnja žrtev - naslednjih 14 dni velja prepoved ribolova*



*kapitan v elementu*

13. julij 2019, sobota

Finikounda - zaliv Voidhokoilia, Peloponez

Ko se dobro naspimo in obdelamo vas, izplujemo. Uživaško orcamo po kanalu med Peloponezom in otokoma Schiza in Sapientza. Pri slikovitem Methoniju ugotovimo, da bomo prenočili na morju, če ne vklopimo Yanmarja.

Valovi so čudežno presahnili in namesto, da bi zavila v Pilos, se odločiva za sidranje v zalivu Voidhokoilia, severno od zaliva Navarino. V Pilosu mrgoli jamborov, v zalivu Navarino tudi in še nekaj ogromnih plastičnjakov je videti. Najin zaliv je prazen. Sidrava v čisto mivko in krmo veževa na skalo na vhodu, da nebi doživeli bočnega valovanja.

Kraj je zelo primeren za romantiko, če se uspeš spopasti s komarji in valovanjem. Komarje smo obvladali, valovanja ne v celoti...



Finikounda



turisti na glavni ulici



veliko hiš so kupili Nemci



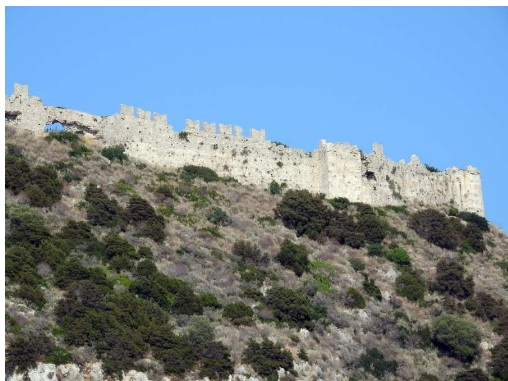
Methoni - beneška trdnjava



Methoni - turški obrambni stolp



novi Pilos - okoli obzidja so zgoreli vsi veliki borovci



*Palaiokastro - stari Pilos*



*Nestorjeva jama pod Palaiokastrom*

**14. julij 2019, nedelja**

**zaliv Voidhokoilia - Katakolon, Peloponez**

Kmalu po sončnem vzhodu sprehajava Oto po okoliških sipinah. Čaroben kraj, predvsem kadar ni kopalcev.

Vremenska ni obetavna, hitimo. Ko izplujemo iz zaliva, nama postane jasno, čemu smo se proti jutru tako močno zibali. Zunaj so gore mrtvih valov zahodnika. Pravzaprav se v primerjavi s plovbo po odprtem morju, skriti za čerjo na vhodu v zaliv, sploh nismo zibali...

Do otoka Proti, na tretjini poti do Kiparissije, ki je dnevni cilj, motoriramo, nato zapiha zahodnik. Smer vetra je ugodna tudi za plovbo v Katakolon. Ker naj bi bilo jutri brezveterje se hitro zediniva, da je smiselno Kiparissijo spustiti in nadaljevati proti Katakolonu. Jadranje je večino poti prijetno, a bližje smo Katakolonu, večji so valovi zahodnika in močnejši je veter s severozahoda. Hitrost Lare je bila dobra, Hanzi je bil zelo priden, le kapitan bi po 45 miljah še kar orcal in cikcakal v nedogled, kar med pomole in kruzerje. Posadka ga je skoraj odstavila...

Zadnji možni vez v pristanišču je ponovno čakal na nas. Po navodilih pristaniščnika se vežemo bočno v vogal namenjen za dviganje bark iz vode, vendar samo za nocoj - tudi prav.

Komaj se umirimo prikorakata mimo Vlasta in Tone, ki v marini pripravljata svojo novo/staro barko za nadaljevanje poti okoli sveta. Čvekamo dokler ne postane hladno in naju ne premaga želja po hrani in spanju.



*zaliv Voidhokoilia*



*sipine*



*pogled proti zalivu Naverino*



*po mučenju po sipinah navzgor, je pot navzdol pravi užitek*

### **15. julij 2019, ponedeljek**

### **Katakolon, Peloponez**

Zjutraj začne deževati. Vsi trije se le obrnemo in spimo naprej. Ko ob 11h prilezemo v kokpit, je okoli nas vse sivo, mokro, deževno. Danes bi bila plovba iz Kiparissije precej neugodna.

Razpoloženje dvigneta Vlasta in Tone, ki prikorakata s čisto pravo džezvo čisto prave kave in lubenico. Pozabimo na sivo okolico in obujamo jadralske spomine kar lep del dneva.

Vmes pride kruzer, trgovine se odprejo, in ko kruzer gre, se trgovine zaprejo. Šele takrat uspemo iti na nakupovalno-pasji sprehod. Ne zgodi se prav nič vznemirlivega. Denarnica ni postala tanjša, nebesna sivina se ni spremenila. Le zunanja temperatura je šokantno nizka, 23 °C je.

Glede na privez v "zadnji luknji" pristanišča in jutrišnjo zelo nevzpodbudno vremensko napoved, o novem etapnem cilju še ne razmišljamo.

### **16. julij 2019, torek**

### **Katakolon, Peloponez**

Dopoldan je sončno in toplo, vendar vse vremenske napovedi svarijo pred prihajajočim ciklonom, katerega center naj bi šel le malo južno od nas. Ker je na tem koncu malo varnih pristanišč, še manj varnih zalivov, ostanemo kjer smo, podobno kot večina jadrnic v pristanišču.

Yotarci in mi se po jutranji kavici lotimo ladijskih opravil, ki jih nikdar ne zmanjka.

Popoldan imamo skupno kočirjo na Lari. Kosimo naš ulov. Ko se prehranjevanje spremeni v klepetanje, udari obljubljena ciklonska nevihta. Nekajkrat strele udarijo prav blizu pristanišča, da vsi poskočimo. Lije kot iz škafe in konkretno piha. Veter se iz severnika obrne na vzhodnik. V pristanišče pridrvijo jadrnice, ki so bile sidrane v zalivu in krožijo, dokler najhujše ne mine. Jadrnice, vezane na zahodno obalo sidro/krma, noro poskakujejo. Mi poskakujemo malenkost manj in vrla kapitana Laro privežeta še na severno obalo, da ne pritiska v zahodno. Po 30 minutah urnebes mine in mirno klepetamo do polnoči.



*Katakolon kadar ni križark...*



*....spominja na mesto duhov*



*križarka prihaja in vse se magično prebudi, tudi v dežju...*



*Vlasta in Tone pripravljata Yotaro za pot okoli sveta*

### **17. julij 2019, sreda**

### **Katakolon - Killini, Peloponez**

Že navsezgodaj naju s trkanjem zbudi Francoz s katamarana, eden od udeležencev sinočnjega kroženja po pristanišču. Prosi, če se umakneva. Ker sva vezana na prostoru, kjer po potrebi dvigujejo barke iz vode, je akcija neizbežna. Posloviva se od prijazne posadke Yotare, ki naju obdari s krepko porcijo posušenih letošnjih dolenjskih jurčkov, domačimi medežijami in marmelado. Po kohanju v zalivu izven pristanišča nadaljujema pot na sever.

Izplujeva v brezveterju. Po 8 miljah zapiha najprej severni, kasneje zahodni veter. Lepo orcava do Killinija. Ni šlo prav hitro, v pristanišče vplujemo šele ob 19h.

Killini ima poleg ogromnega trajektnega pristanišča manjši bazen za ribiče in ostale. Ta del je bil včasih, še lani, urejen kot prava mestna marina. Red je delala Antriana, prsata pristaniška redarka. Očitno je obupala, kajti mandrač je poln plovil na stalnem vezu, motornjakov, malih in velikih ribiških bark, vezanih počez in poprek. Na skoraj prazni južni obali je vezana avstrijska jadrnica. Tam je že nekaj ur in še nihče je ni prepodil, zato se veževa pred njo. Na obali je celo delujoč priključek za elektriko in voda.

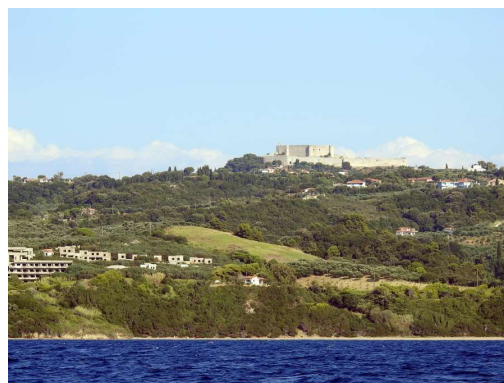
Oto sprehodiva po vasi in do ostankov Glarentze, kot so mesto poimenovali Benečani. Glarentza je bila od 12. stoletja naprej obzidana naselbina s pomembnim pristaniščem. V času pred Korintskim kanalom, je bilo tu izhodišče za plovbo okoli Peloponeza s skladišči, trgovinami, bankami in zdravstveno ustanovo. Danes se vidijo le še deli obzidja, kasneje sezidane katedrale in močvirje tam, kjer je bilo včasih umetno izkopen mandrač. Ko je različnim sovražnikom uspelo naselbino dokončno porušiti, nastane Killini, danes pomembno trajektno pristanišče za jonske otoke, včasih tudi za Peloponez.

Zvečer na naš del obale pridrvijo kočje, raztovarjajo ulov. Zato je bil ta del mandrača podnevi bolj prazen. Za razliko od navad v pristaniščih naše južne sosede, nas tu nihče ne odganja.

Naš tunji ulov smo tako ali drugače predelali in Bogdan gre na ogled ulova koč. Vrne se z 2,5 kg sardel megalo. Vsak čas mi bo začela rasti plavalna kožica med prsti... Z ribičem je spregovoril nekaj arabskih besed in rezultat je polna vreča rib namesto naročenega 1 kg. Smola za kuharico.



*Katakolon*



*obnovljen frankovski grad, viden daleč naokoli, pod njim levo nedokončan hotel*





*pred Killinijem je veliko komaj opaznih čeri*



*kapelica varuje vhod v veliko trajektno pristanišče*



*Glarentza, ostanki katedrale*



*Glarentza, obzidje*



*Glarentza, močvirje/nekdanji mandrač*



*oljčna drevesa so letos polna plodov*

## **18. julij 2019, četrtek**

## **Killini, Peloponez - Astakos**

Obisk pekarnice, frappe, izplujemo. Plovba do otoka Petalas je dolgočasna. Ko odvijugamo med ribogojnicami, končno zapiha severo-zahodnik in zadnjih 15 milj pospešeno jadramo.

Pred Astakosom so na grškem kopnem zelo lepi zalivi. Pred vetrom in valovi se skrijeva v enega izmed njih in skočiva v morje. Prav prija. Skrajšava glavno jadro in odbrzimo proti Astakosu, kjer nas pričakuje Urekeke.

Astakos prijetno preseneti. Ob 19h se najde še prostor za nas. Na vaški obali so stebrički z vodo in elektriko. Nihče ni zahteval plačila za privez. Vasica je prijazna, prva vrsta taverne, druga trgovinice, kjer dobiš vse. Za pomolom za ribiče, prav blizu, je lepa peščena plaža. Edino kar moti je vonj po foniji na privezih blizu pristana za trajekt, kjer smo žal tudi mi.

Zvečer nas obiše posadka Urekeke in nam pomaga pojesti hrustljivo pečene fileje sardel megalos. Nekaj jih še ostane za Otin zajtrk...



24 sardel je 1 kila, v Jadranu že dolgo ne več...



Oksia v ozadju, levo Petalas - ribogojnic se tare



Astakos pod visokim hribom

**19. julij 2019, petek**

**Astakos - Vlycho, Levkas**

Zjutraj gre najprej Bogdan na hitrejši ogled širše okolice, nato skupaj raziščemo vas.

Tik preden želiva izpluti, sosednji motornjak potegne iz vode svoje sidro in še eno sidro in še eno verigo zraven. "Hafen" kino se začne. Traja več kot pol ure, začinjen s pripombami vseh sodelujočih s štirih bark in gledalcev na obali. Brez pomoči domačina s čolnom in sodelovanja ostalih prizadetih, ki jim je pobral sidro, se verige nebi razpletle.

Do Kastosa motorirava v veter. V mirnem zalivu kosimo in se kopamo, nato odjadramo proti Nidriju. Na začetku imamo valove odprtega morja in severo-zahodnik, ki se pri Kalamosu spremeni v severnik. Orcamo na veternega pilota. Prav dobro mu gre, ker med otoki ni toliko valov. V Nidri pricikcakamo pozno. Sidro zakopljemo v blato pred Vlycho-jem.

Jutri imamo akcijo nabave plina. Južno od vasi Vlycho je ob glavni cesti bencinska črpalka, kjer imajo avto-plin, in tam polnijo plinske jeklenke. Naših jeklenk v Grčiji ni mogoče menjati prazno za polno. Imajo drugačen navoj.



Astakos je doživel že lepše čase



prečna ulica



*in še ena*



*obala v Astakosu*



*"frape" pogled*



*in sedaj ??? kino se začne*



*brez pomoči nebi šlo*



*parlament*



*Endeavour, jadrnica, ki je leta 1934 tekmovala na America`s cup-u in je naprodaj za 17,5 mio €*



*Endeavour v akciji*



Ota v akciji - 2000 milj iz Vrsarja do sem



Nidri

## 20. julij 2019, sobota

## Vlycho - Nidri, Levkas

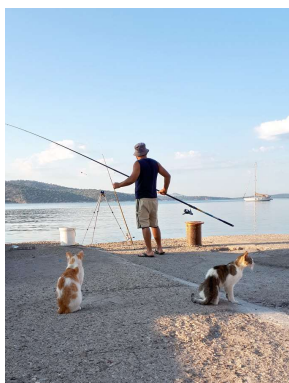
Zjutraj me prešine: če bi se zbudila na Hrvaškem, bi že kdo trkal na barko in zahteval plačilo za sidranje. Tu je vse zastoj, zato je zaliv poln bark. Lahko pa si proti plačilu omisliš čuvaja barke, ki jo pride vsak dan pogledat, kadar te ni tu.

Izvečemo Ikea gospodinjski voziček, vanj vtaknemo našo 5kg plinsko jeklenko, na gumica natakemo izvenkrmni motor, se vkrcamo skupaj z vozičkom, smetmi in odropotamo na obalo. Pohod do črpalke na južnem koncu vasi traja 15 minut. Včasih se tudi v Grčiji zgodijo čudeži in jeklenko napolnijo takoj za 6,5 €. Tako poceni plina še nisva doživela. Če jeklenko odneseš v trgovino v Levkasu, kjer jo čez noč napolnijo (na isti črpalki) in jo dobiš naslednji dan, te stane 20 €. Poleg črpalke je pekarna, kjer uspešno pripravimo prihranjeno. Domačemu kruhu, pecivu in frapeju se ni bilo mogoče upreti...

Ko vse zložimo nazaj na barko, pokliče Urekekec. Sidran ja v sosednjem Nidriju, kjer išče doktorja za sidrni vinč. Sledi premik v Nidri, dobro miljo stran.

Urekekcem se je danes nasmehnila sreča. V bližnji taverni najdejo angleškega mehanika, ki ima čas za akcijo takoj, ko spiye pivo. Mehanik je bil včasih urgentni mehanik za charter flote in ima ogromno znanja in izkušenj. Hitro ugotovi, da so za slabo delovanje Lewmarjevega sidrnega vinča krive krtačke. Brez odvečnega razstavljanja in vijačenja jih zamenja. Ker Lewmar takih krtačk ne dela več, najde ustrezne od traktorskega zaganjača in vinč ponovno brezhibno deluje.

Uspeh proslavimo z dobro večerjo v eni izmed 110 tavern na obali Nidrija. Kleftiko (ovčka izpod peke s krompirjem in ovčjim sirom) je bil redko dober.



ribič



stalno prebivališče je barka z vrtom



*Nidri, druga ulica by day*

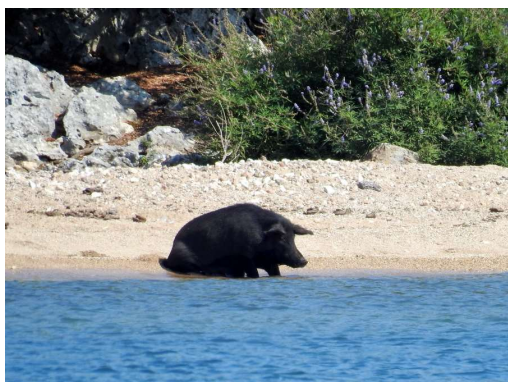
**21. julij 2019, nedelja**

**Nidri - Levkada, Levkas**

Postaja ponovno vroče. Po obisku črpalke za gorivo v Perigaliju, odjadramo v tretji zaliv desno od južnega vhoda v Levkaški kanal na kopanje.

Ob 18h se s pomočjo posadke Urekeke vežemo na precej prazno obalo v Levkadi. Po kratkem sprehodu dan zaključimo pri Daltonovih z girosom in Mithosom...

Gostota obiskovalcev Levkade je od začetka maja precej narasla.



*pujska se pride kopat - da te kap...*



*pujska uživa na mivkasti plaži*



*lepo zagorela odkoraka domov*



*mogočna oljka najbrž spada k skriti kmetiji v ozadju zaliva*

22. julij 2019, ponedeljek

Levkada, Levkas - reka Acheron, zaliv Fanari

Zjutraj oddrvimo vsak po svojih opravkih. Obnoviva ladijske zaloge, kapitan gre k frizerju in h pristaniški oblasti, da uredi objavo iz grških voda. Komaj ulovimo dvig mostu ob 13h.

Po kratkem in nujnem kopanju zunaj prekopa, zaplujemo proti severu. Zahodnik je skromen, jadranje počasno. Nekaj milj pred zalivom Fanari pospraviva jadra in vklopiva motor. Morje je polno valov iz različnih smeri. Kapitan se odloči za prenočevanje na reki Acheron.

Vhod v reko Acheron je na desni strani zaliva Fanari in izgleda prav neugledno. Kamnit nasip, ki ločuje reko od zaliva krasijo betonski stebri z lučmi, na desni se takoj za skalami začne trstičje. Valovi na ustju so visoki in špičasti zaradi rečnega toka, nasprotnega morskim valovom. Po 50 m se gladina umiri in globina zmanjša na 2,2 m, kar je tudi najbolj plitev del reke, ki je plovna dober kilometer navzgor do daljnovoda. Rečno korito je globoko 3 - 4 m. Danes je 1,5 vozla toka. Na desnem bregu reke je vasica Amoudia s številnimi tavernami. Rečni breg je zaseden z ribiškimi in izletniškimi barkami. Na zgornjem koncu vasi je pristan "za obiskovalce", morda bodoča marina. Ob reki je narejen lesen podest, ob katerega se bočno vežeš. Ker je vse zasedeno, se s pomočjo Nemca, ki že dlje časa z jadrnico (36 čevljev) bivakira tam, bočno vežemo na zapuščeno manjšo jadrnico. Razloži, da se vaščani trudijo urediti priveze, da obstaja tuš in priključek za pitno vodo, in da je prispevek za vez 5 € na dan. Kasneje nisva srečala osebe, ki bi prispevek pobirala, iz pipe pa je le kapljalo. Vežeš se s kljunom v rečni tok. Barko lahko obrneš malo više po reki navzgor.

Komaj se dobro zaveževa, pride na obisk posadka Urekeke, ki je sidrana v zalivu. Močno jih je zanimalo, kam smo izginili. Moški del posadk se hitro dogovori da naslednji dan obiše antično svetišče Acheronski nekromanteio v Ephyri.

Večer je vroč in kopanje vabi. Temperatura reke je 18°C. Voda je sladka in čista, vendar ni pitna. Kopanje je prijetno osvežujoče. Počasi se ohladi tudi Lara in njena ladijska klet. Miren večer sredi zelene džungle motijo le nadležni komarji.

Reka Acheron naj bi bila antična reka Styx, po kateri je Haron (od tod ime) prevažal duše umrlih v podzemlje, kraljestvo boga Hada. Dandanes reko, dolgo okoli 50 km, izkoriščajo za namakanje polj. Predvsem pa je atrakcija za turiste. V spodnjem delu, kjer se reka vije med njivami koruze in riža, obiskovalce prevažajo s čolni, podobno kot po delti Neretve. V zgornjem delu, polnem sotesk, pregreti turisti z bližnje Parge na krajših ali daljših sprehodih brodirajo ali čolnarijo po plitvi, hladni vodi.



vrvež ob dvignjenem mostu; Italijani množično osvajajo Grčijo



spokojna reka Acheron



privez je majhen, posadke predvsem Germanskega porekla



pogled po reki navzgor

### 23. julij 2019, torek

### reka Acheron, zaliv Fanari - Zavia

Zjutraj gredo fantje s taksijem raziskovat Nekromanteio, medve z Oto vas.

V vasi je veliko malih hotelov in apartmajev, polkrožno razporejenih okoli velikega zaliva. Med peščeno plažo in hišami je gozd evkaliptusov. Turisti na praženju so pretežno iz balkanskih držav.

Fantje poročajo o ogledu arheoloških ostankov:

S taksijem smo se odpeljali do 5 km oddaljene vasi Mesopotamos, ki leži tik ob cesti za Prevezo in je s čolnom dosegljiva po reki. Na enem gričku nad vasjo so ostanki neraziskanega antičnega naselja Ephyra (tudi Afira), na drugem dobro vidni in delno restavrirani ostanki acheronskega Nekromanteia iz helenističnega obdobja.

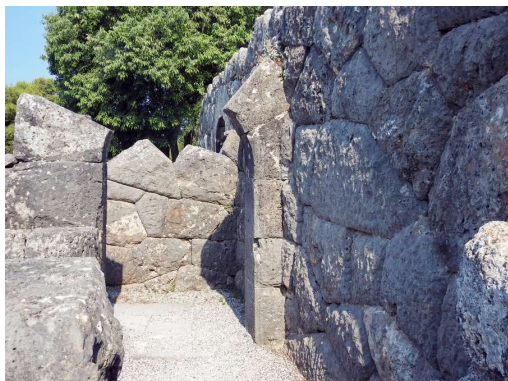
Nekromanteio je bilo v antični Grčiji svetišče, kjer so svečeniki omogočali "strankam", ki so želele nasvet, pogovor z umrlimi. Danes bi temu rekli seansa klicanja duhov. Tovrstna svetišča so bila na več krajih. To, ki leži ob reki Acheron, ki naj bi vodila v podzemno kraljestvo, kamor potujejo duše umrlih, je bilo še posebej cenjeno in ga omenja Homer v Odiseji. To ni bil klasičen tempelj, ampak zgradba s prostori za bivanje romarjev in pripravo na srečanje z dušo umrlega. Priprava je trajala par dni in obsegala pogovore s svečeniki, molitve, meditacijo in posebno prehrano, ki naj bi vsebovala halucinogene sestavine. Na koncu so svečeniki vodili romarja skozi labirint po ozkih stopnicah v jamo oz. globoko klet, kjer se je preko svečenika lahko pogovarjal z dušo pokojnika. Poleg obrednih prostorov so bile v stranskih prostorih shrambe, v katere so romarji odložili darove (žito, olje,...), ki so jih prinesli s seboj v tempelj.

Danes je dobro viden tloris zgradb, mogočni poligonalni, potresno varno grajeni zidovi, izkopane amfore in mlinski kamni. Na mestu kjer je bilo zgrajeno svetišče so našli prazgodovinske grobove, kar potrjuje dejstvo, da se svetišča postavljajo že od pamtiveka na določenih, ponavadi energetsko močnih krajih. V srednjem veku je bila tam postavljena cerkev in manjši samostan, pred dvesto leti še kmečka hiša z utrjenim stolpom, podobnim onim v Albaniji ali na polotoku Mani.

Ko se kapitan vrne, najprej z rečno vodo razsoli barko, potem razsolimo še sebe in Oto. Barko obrnemo tako, da krmo Lare privežemo na sosednjo jadrnico in pustimo, da tok obrne kljun. Ob 14h izplujemo iz naravnega hladilnika nazaj na morje. Nekaj časa počasi jadramo, nato obupamo in motoriramo iz zaliva v zaliv, da bi našli kaj novega in ne bomo ponovno prenočili v Arilasu.

Večina zalivov pred Sivoto je v sezoni opremljena s kopalnimi bojami in pred njimi je pregloboko za sidranje. Zaliv Zavia je dovolj zaščiten, primerno globok in brez boj. Poleg nas je sidrana še italijanska jadrnica, kaj dosti več prostora v zalivu ni. Na dnu zaliva je urejena plaža, morje je čisto in na površini hladno. Ob obali so izviri sladke vode. Različna slanost vode povzroči drugačno lomljenje svetlobe in s površja ni jasno videti dna. Ko potopiš glavo par decimetrov pod površino morja, se dno jasno vidi.

Zvečer sprehodiva Oto v Sivoto. Peš je do tavern na obali 25 minut. V mestu je pravi poletni vrvež. Obiskovalci so pretežno Srbi in Grki. Cene so Portoroške.



*vhod v labirint*



*darove se odloži v shrambo*



*podzemna votlina, vinarji bi rekli lepo velbana klet. Dostop je širok dobrega pol metra*



*Zidovje iz mogočnih natančno obdelanih, kamnitih blokov*



*mlinski kamen*



*svetišče je kraljevalo nad dolino reke Acheron*



*vaška obala: ribiči in izletniške barke*



*lepo urejena plaža, na levi izliv reke Acheron*





bodoča marina...?



plovba po reki navzdol



izliv reke Acheron



zaliv Fanari

## 24. julij 2019, sreda

## Zavia - Kalami, Krf

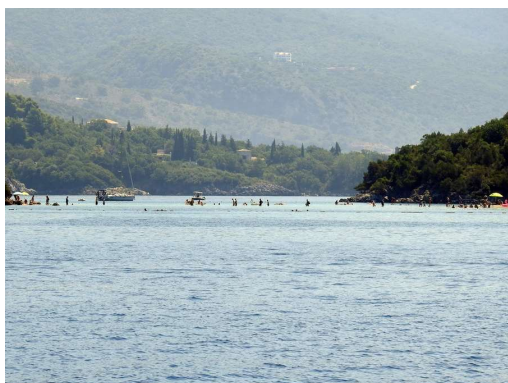
Ravno ko nameravava oditi, pripluje ogromna jahta in vrže sidro pred nama. Prav počasi spustijo v morje gliser, ne gumic, se razume, in se prav počasi, "z andahtjo", vežejo na obalo in nama omogočijo izhod iz nič več romantičnega zaliva. Kopalci vidijo pred sabo samo še ogromen kup bele plastike...

Mimo Sivote plujemo proti Krfu. Gostota plovil je jadranska. Obale so precej drugačne od Egejskih.

Potegneva jadra gor, jadramo 30 minut, krajšava jadra, jadramo 10 minut, pospraviva jadra in vklopiva motor. Po ogledu glavnega mesta Krfa z morja in jaht okoli trdnjave pred Gouvio postopek ponoviva. Tokrat jadramo 20 minut. Sidramo v zalivu Kalami, sto metrov stran od Urekeke.

Urekeke gre jutri proti Italiji, Lara ostane še malo v Grčiji. Poslovilni večer na Urekeke je kratek. Posadka namerava zgodaj izpluti.

V zalivu Kalami je močan telefonski signal grških operaterjev brez interneta in zelo hiter internet albanskih operaterjev...



*privlačna plitvina med otoki Sivote*



*aktivnosti za vsakim vogalom*



*plaže vseh vrst*



*če plaže ni, se jo naredi*



*Sivota*



*turistični rezervat*



*za malo bolj petične goste*



*hotel z jadri*



požar v Albaniji



Krf



moderni gusarji



počitnice malo drugače...

25. julij 2019, četrtek

Kalami - Kassiopi, Krf

Po sprehodu in obisku marketa odropotamo celih 5 milj naprej v Kassiopi. Vetra skoraj ni in je neznosno vroče.

V Kassiopiju so se modernizirali. Že en mesec je mali pomol na južni strani pristanišča marina. Tablo opazi vsak, z dejstvi te seznanj prijazna luška redarka, ki se prikaže ob 18h. Potrebno se je bookirati, oziroma rezervirati privez, po internetu. Cena priveza je zato 25 % dražja od privezov na severni obali. Kako rezervacija deluje v praksi, ne ve še nihče. Vsi privezi imajo stebričke s priključki za vodo in elektriko na kartico, ki se plača posebej. Prijavo po internetu zaenkrat uredi redarka. Ker je internet strahovito počasen, zraven sočno kolne. Se še spomnite e-tepaia...

Privez je zasoljen. Plačava 29,57 €. Od štirih jadrnic se na cenejši vez preseli samo ena, ostali pogoltnemo 25%... Ni kaj, bližamo se hrvaškim vodam.

Ko sonce zaide in se pečica malo ohladi, gremo na izlet v mesto in na grad. Trgovine zaprejo ob 23h, tavern ne.



pogled na sosednji zaliv



tabla na Durellovi beli hiši



*bela hiša*



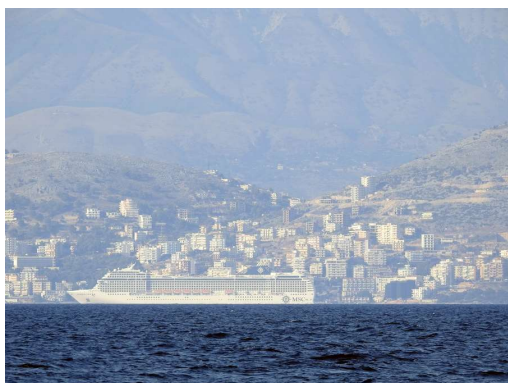
*zaliv Kalamí*



*naši sosedi*



*zanimive hiške*



*križarke osvajajo Albanijo, Sarande*



*Kassiopi*



*tabla, ki je nihče ni resno jemal..*



*Kassiopi by night*



grajski zidovi



vhod v nekoč močno utrjen grad

## 26. julij 2019, petek

## Kassiopi, Krf - Ericoussa

V brezveterju smo pripluli na sidrišče pred marino na Ericoussi, oziroma pred vaško plažo, in s tem zaključujemo letošnje potepanje po grških vodah. Za naslednja dva dneva je napovedan južni veter, zato nameravamo jutri zjutraj po obisku pekarnice in použitju zadnjega grškega frapeja med domačini v krajevni taverni, izpluti proti severu. Naš cilj je 140 Nm oddaljeni Bar v Črni gori, kamor naj bi prispeli v nedeljo popoldne.

Telefon in mobilne storitve so v Albaniji in Črni gori precej draga postavka, zato bo naslednje javljanje šele, ko pridemo na Hrvaško, ali če se bo našel kakšen Wi-Fi.

Jasas do naslednjega javljanja...

## 27. julij 2019, sobota

## Ericoussa, Grčija - Bar, Črna gora, 1. dan

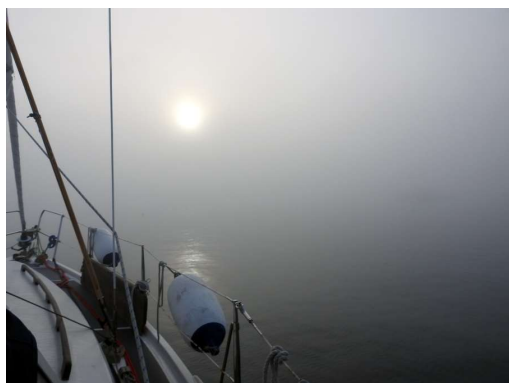
Zjutraj se zbudimo zaviti v gosto meglo, niti sosednje jadrnice se ne vidi. Megla se raztaplja zelo počasi. Iz nje se prikrade mini trajekt in pristane na čelo pomola, ki ga končno ugledamo tudi s sidranih bark. Avtomobili vanj zapeljejo vzvratno. Še preden trajekt odpelje, se na pomol odpeljemo tudi mi.

Sprehodimo se do dobro založene pekarnice. Kupimo še zadnje letošnje špinaki pite in svež kruh. V lokalni taverni Ota preganja še zadnje grške mačke in midva spijsava frape. Zadnje letošnje grško jutro je prijetno. Najraje bi kar še ostala...

Vrnemo se na Laro in izplujemo. Megla je že skoraj izginila. Včasih se vidi severna obala Krfa, sosednjega Othonoi-ja še ni na obzorju, prikaže se šele po dveh urah plovbe.

Vetra ni do Otrantskih vrat, potem dočakamo napovedani jugo. Na začetku je nežen, ko pade mrak, piha že 16 vozlov in skleneva pred nočjo pospraviti bole (asimetrični špinaker). Laže reči, kot narediti. Razvita genova, ker metuljiramo, pri navijanju boleja ni kaj dosti v pomoč. Jadro se v zgornjem delu na vso moč upira navijanju. Po telovadbi v vse mogoče pri in od vetrne smeri ga nekako ukrotiva, zavozljava, odvozljava in pospraviva v podpalubje. Plovbo nadaljujemo samo z genovo.

Kapitan gre spat. Logično, da veter naraste takoj, ko izgine s krova. Glisiram z genovo in preiščujem kam to vodi. Če se bo veter tako krepil že na začetku, bo najbolje zaviti v Drač, čeprav sva planirala, da Albanije ne obiščeva. Valovi so vse višji, čudno kratki in s penicami... K sreči se po dveh urah veter in morje pomirita na normalne frekvence. Kapitan se vrne na krov in vetra je občasno celo premalo...



*sončni vzhod na Ericoussi*



*duhovi v megli*



*počasi se dani*



*trajekt pride iz megle...*



*...in se vanjo vrne*



*tiho pristanišče*



*mala barčica*



*metulj na dve prednji jadri*

# Grčija 2019

# Jadran

28. julij 2019, nedelja

Ericoussa, Grčija - Bar, Črna gora, 2. dan

Malo preden se zdani naju razveseli zadnji krajec lune. Noč vseeno ni tako temna, kot bi bilo pričakovati. Oblaki nad kopnim so svetli od luči mest, nad morjem je lepo vidna mlečna cesta. Zadnji krajec se skromno prikaže ob 3h.

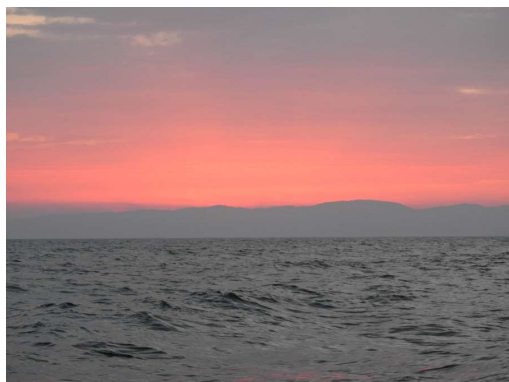
Proti jutru naju razveseli tudi veter, ki se obrne v VJV. Dvigneva še glavno jadro in hitro, mirno jadramo po vedno večjih gorah valov z juga. Najprej prav mirno zasmrčim jaz, nato izmenično še kapitan. Ko smer vetra ni več tako ugodna, pospraviva genovo. Za nekaj časa celo vklopiva motor. Počasi se oblači, a ne dežuje.

Nekaj ur pred Barom ponovno naraste veter in valovi. Pet milj pred pristaniščem veter izdihne in ostanejo samo še ogromni kupi vode, razmetani v vse smeri. Valovi trkajo med sabo, vrhovi se penijo in špricajo v zrak. Med hribi in dolinami je včasih tudi 4 m. Lara je nekaj hipov kot plesalka na vrhu gore, nato zdrkne v globoko luknjo in okoli nje so le vodne brežine. Odbiti valovi, tok, brezveterje, hiter padec pritiska - kdo bi vedel, kaj je vzrok zmešnjave. Zadnja ura je bila zelo neugodna. Ko končno zaplujemo za ogromen valobran pristanišča Bar, si oddahnemo. Zloživa jadro in se veževa na carinski pomol. Še preden je Lara dokončno privezana, se Ota izstreli na kopno - po 30 urah je res že skrajni čas za lulanje. Da je vmes začelo deževati smo komaj opazili...

Celo pot smo vozili 10 do 20 milj od obale. Srečali smo enega ribiča in eno tovorno ladjo, ki je šla v Drač.

Vstopne formalnosti kapitan uredi v dobre pol ure, ker smo edina stranka...

Na carinskem pomolu ne smeva prenočiti. Odpravimo se v marino na severni strani pristanišča. Na odprtem morju zagledava steno dežja. Še nikoli nisva tako hitro pristala. Ko je zadnji muring zategnjen, nas naliv z neverinom dohiti. V varnem zavetju marine je bilo tuljenje vetra in zlivanje dežja lepa uspavanka.



sončni vzhod nad Albanijo



dobro jutro



nekaj časa nam gre odlično



finale je malo bolj neugodno

29. julij 2019, ponedeljek

Bar - Budva, Črna gora

Zjutraj še vedno dežuje. Mi kar spimo in spimo. Po poznem zajtrku oblečemo anorake in gremo na ogled mesta.

Bar spominja na Banja Luko. Arhitektura je iz 70-ih let prejšnjega stoletja, enako brezdušni socialistični urbanizem. Težko, nemogoče, je najti mesarja, svežo zelenjavo, lahko pa se zelo hitro oblečeš po zadnji modi. Outlet in neoutlet trgovine z oblekami vseh možnih blagovnih znamk so na vsakem koraku. Po številčnosti sledijo lekarne in lokali hitre prehrane. Ulice so polne turistov in domačinov. Rusov je kot Rusov - morda več kot Črnogorcev.

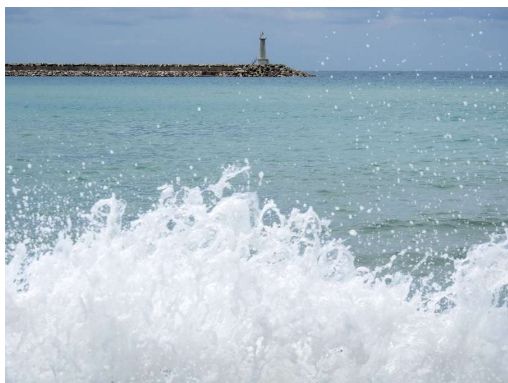
Uspeva najti pekarno in internetni paket Telenor 1000GB za 5 € za 10 dni - promocija za turiste. Pri A1 za isti denar dobiš slab MB prenosa podatkov izven EU - njihovih groženj o izkoriščanju roaminga po 4 mesecih bivanja v EU izven Slovenije raje ne omenjam...

Ko se naveličamo preskakovati luže na pločnikih, izplujemo proti Budvi. Motoriramo. Pri Svetem Štefanu nas opere rep fronte. Pol ure je skoraj enaka gostota vode nad in pod nami. Nato se končno začne jasniiti.

Po neuspešnem poskusu prečkanja peščenega grebena Tunjaj med Sv. Štefanom in Budvo, obplujemo otok Sv. Nikola in sidramo pred novo Budvo.

V primerjavi z Budvo je Portorož iz prejšnjega stoletja, le gostota Rusov je morda v Portorožu manjša.

Spimo ob prijetnem valovanju odprtega morja, vodnih skuterjev, turističnih bark in zvokih nekaj disko klubov, ali kakorkoli se jim dandanes reče... K sreči se mesto opolnoči umiri.



včerajšnji valovi še kar vztrajajo - z obale so lepši



obalna promenada v Baru



zmešani Bar - kopališče, marina, tovorno pristanišče, rafinerija

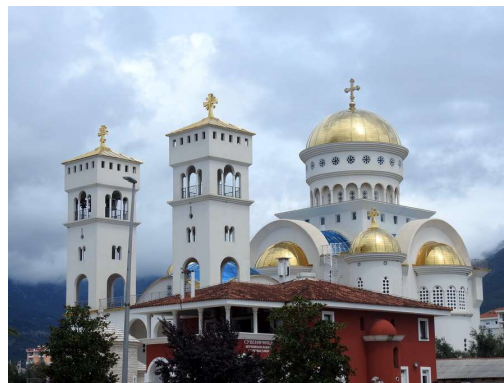


redok star objekt palača kralja Nikole 1 - v njej je muzej zgodovine mesta





*vt je odprt za javnost in lepo urejen*



*pravoslavna cerkev je najbolj markanten objekt v mestu, viden že od daleč*



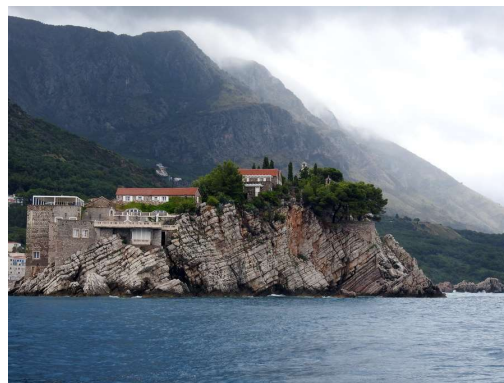
*zmeda ulic*



*strogi center Bara*



*vesoljni potop med potjo v Budvo*



*Sveti Štefan*



*lepe rezidence, le kdo stanuje v njih? Črnogorci?*



*plaža na Sv. Nikolaju*

30. julij 2019, torek

Budva - Sv. Marko, Črna gora

Že navsezgodaj mimo Lare drsijo svetlolase, dolgolase deklice na supih proti plaži na otočku pred Budvo. Mesto kmalu oživi in morje tudi.

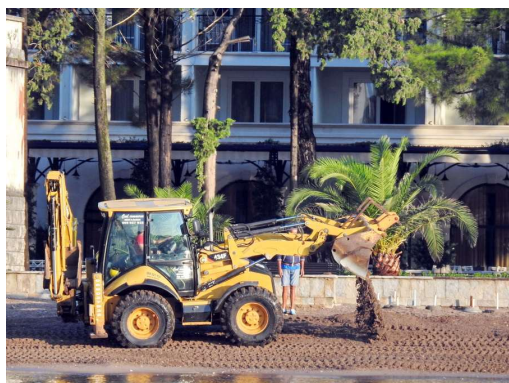
Odveslamo na obalo na ogled starega dela Budve. Ozke gase za obzidjem so polne turistov. Stare zgradbe so pretežno suvenirnice, nekaj je tavern. Stene krasijo škatle klimatskih naprav. Vstop v citadelo in na obzidje se plača, umazanijo prenašaš zastoj.

V bleščečem novem delu Budve uspemo najti market. Presenečena sva nad nizkimi cenami piva, vina, mesa. Ne uspemo pa najti prijazne kavarne. Vse je plastično, "moderno", hladno.

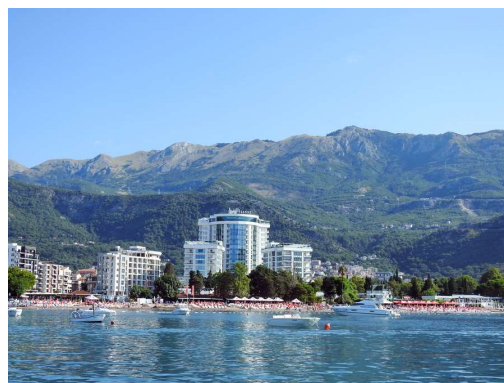
Kmalu izplujemo. Včeraj v slabem vremenu sva med Barom in Budvo srečala le tri jadrnice, slovensko, italijansko in ameriško. Danes okoli nas mrgoli plovil vseh vrst, od velikih, lepih, malo manj lepih, do živčnih najetih gliserjev in skuterjev. Pomorskih predpisov večina ne upošteva. Predvsem na vhodu v Boko kotorsko je Lara na trenutke kot žogica na biljardni mizi. V celotnem akvatoriju je hitrost omejena na 10 vozlov. Upoštevajo jo le velike jahte, ki jih nadzorniki ladijskega prometa lahko sledijo preko AIS in opozarjajo preko ladijske radijske postaje. Domačim prevoznikom je vse skupaj malo mar in vseprek glisirajo. Njih nihče ne zasleduje ali kaznuje, predsednik ruskega Lukoila pa dobi opomin, če se s svojo megajahto pelje vozil hitreje od predpisane hitrosti.

Obale so vedno bolj pozidane. Gradijo se velika luksuzna naselja z marinami: Luštica, Portonovi. Gostota objektov na kopnem in morju je na meji znosnega.

V vsej hektičnosti kapitan uspe najti mirno sidrišče za otokom Sv. Marko. Na otoku je bil včasih, do leta 1991, Club Mediteranee. Ker lastništvo ni razrešeno, otok ni na novo pozidan. Še danes so vidni zaraščeni ostanki nekdanjih paviljonov. Zalivi so lepi, voda mirna, dirkačev skoraj ni. Čeprav je prav blizu letališče Tivat, letala ne motijo.



Budva, jutranje čiščenje plaž po črnogorsko



Budva, hotel Trocevska



Črna gora kmalu ne bo več dovolj velika za vse novogradnje



stara Budva



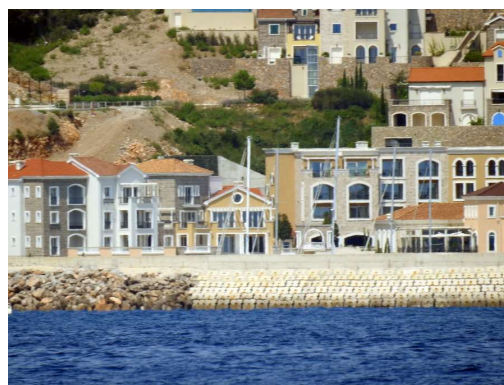
*teater na prostem - zgodovina in ultranovo v ozadju*



*bulevar*



*rezidence naprodaj*



*Luštica bay marina in rezidence*



*vhod v Boko kotorsko*



*Portonovi v izgradnji*



*ostanki JNA na nasprotnem bregu*



*cerkev sv. Marka pred našim prijaznim sidriščem*

31. julij 2019, sreda

Sv. Marko - Zelenika, Črna gora

Mimo Porta Montenegro plujemo proti Kotorju in občudujemo mondene ladje in arhitekturo. Vmes se najde tudi ponos Jugoslovanske vojne mornarice, stara jadrnica Jadran...

Perast preseneti s svojim starim videzom. Glede na količino avtomobilov parkiranih levo in desno od mesta, je to vseč tudi drugim. Samo vprašanje časa je, kdaj bo dobil kakšn ultramodern turistični okrask...

Visoki hribi okoli zaliva so mogočni, zaenkrat brez vetrnic... Za zadnjim ovinkom pod Lovčenom kraljuje mogočna križarka in za njo skromno skrit stari Kotor. Sidrava med še nekaj somišljeniki pred porušenim hotelom na vzhodnem bregu. Hotel so razrušili, čeprav je bil protipotresno grajen, ker je bil nekemu v napoto. Ruševine bodo popravili drugič.

Odveslava do pontona kotorske marine, priveževa gumic in gremo na sprehod po mestu, polnem križarjev. Tržnica deluje in nabaviva nekaj zelenjave. Cene so zmerne. Staro mestno jedro je veliko lepše urejeno kot v Budvi in bolj čisto. Ni pretrepanja s kičem in klimatskimi napravami. Nekje sredi gužve si zaželiva pivo. V klubu za rekreacijo invalidov naju oskrbijo z "Nikšičkim" za 2,5 € in razgledom na mimoletečo čredo turistov.

Vroče je kot v peklu. Voda na sidrišču je čista, ker je blizu ustje reke, ki priteka s črnogorskih hribov. Temperatura je osvežujoča. Pred izplutjem se vsi trije ohladimo.

V Boki kotorski so tri bencinske črpalke za plovila. V Kotorju je plitvo, v Hercegovnem je na dnu pristanišča in vedno zasedeno, zato se odločimo za Porto Montenegro. Smo tretji v čakali vrsti, ampak pred nami sta 60-čoveljski jahti in črpalka ima samo eno pištolo za nafto...(Porto Montenegro!!!). Čeprav je hitrost pretoka skozi pištolo 100 l/min, čakamo 1h. Cena nafte je 1.21 €/l, normalna cena, ne duty free.

Zvečer s kar nekaj iznajdljivosti le najdeva primeren prostor za sidranje pred zapuščenim hotelom Plaža v Zeleniki. Prvi hotel na črnogorskem Primorju je bil izgrajen eno leto po izgradnji ozkotirne železnice. Zidan je iz benečanskega kamna in opek. Še danes je slikovit.

Na poznem sprehodu odkrijemo vse kar rabimo: ogromen market in čevabđinico (5 u pola 2,5 €).

Medtem vse gradske plaže zaklenejo, tudi neuradna pred hotelom Plaža, kjer smo sidrani. Za vkrcanje v gumic in povratek na barko se moramo ponovno malo znajti...



šolska jadrnica Jadran



Porto Montenegro



Porto Montenegro



Perast



fjord



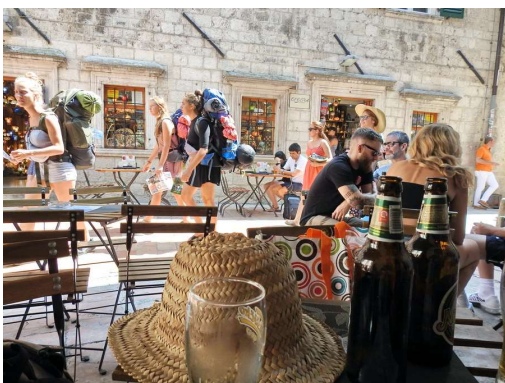
Kotor



obiskovalci mesta



Kotor



izza nikšičkega



Gospa od škrpjela



*Calypso in Mijax, Slovenci na kupčku*



*Portonovi se pospešeno gradi  
(nasproti Porto Montenegro)*